

[Ministeren for Grønland.]

i butikkerne, har åbenbart ikke nyttet noget. Nogle har endda i landsrådsforhandlingerne påstået, at restriktionerne har haft den modsatte virkning, hvorfor man da også f. eks. i Godthåb er ophørt med at anvende dem.

Det ærede medlem hr. Holger Hansen er jeg enig med, når han understreger, at vi bør give grønlænderne ansvar og medbestemmelsesret. Men når det ærede medlem siger, at landsrådet bør have folketinget i ryggen, står det mig ikke helt klart, hvad det er, det ærede medlem tænker på. Det står mig ikke klart, hvilket medansvar han ville have folketinget skulle have for foranstaltninger, vi træffer, om det skulle være i de konkrete enkeltheder? Jeg må nemlig synes, at landsrådet har folketinget i ryggen, hvis man på basis af det lovforslag, vi her diskuterer, vedtager restriktioner, som bagfter skal godkendes af den til enhver tid siddende minister for Grønland, der handler under ansvar over for folketinget.

Det ærede medlem hr. Svend Haugaard lagde vægt på, hvad jeg også synes er vigtigt, at denne, som han sagde, følsomme sag bakkedes op af et enigt landsråd. Det ville være en styrke, hvis dette var tilfældet; men det må erkendes, når man tænker på den forhandling, der har været ført, og som er optrykt i bilaget her, at man foreløbig ikke er kommet så langt. Alene den skepsis, der er kommet til orde fra et par taleres side vedrørende mulighederne for, at landsrådet kunne finde frem til en enig stillingtagen til spørgsmålet, tror jeg alligevel er overdrevet. Det er da min fornemmelse efter at have talt med landsrådsmedlemmerne og efter naturligvis at have læst rådets forhandling, at man fra alle sider i landsrådet betragter problemet som så alvorligt, at man formentlig vil søge at komme frem til et fælles standpunkt eller et standpunkt, der dækkes af et overvejende flertal i landsrådet. Det ville i det mindste være det lykkeligste, om det blev tilfældet.

Der er af flere medlemmer blevet peget på ønskeligheden i forebyggende arbejde og

i oplysningsvirksomhed, f. eks. gennem afholdsforeningernes virke. Det er jeg enig i, og jeg kan sige, at vi fra Grønlandsministeriets side foreløbig har støttet afholdsforeningerne i deres agitation mod det overhåndtagende drikkeri blandt andet ved i betydelig udstrækning at stille frirejser til rådighed for afholdsforeningernes folk, der ville påtage sig et arbejde i Grønland.

Også det ærede medlem hr. Vivike var inde på spørgsmålet om de grundlæggende årsager til hele miseren. Hvorfor drikker Jeppe? Det er nu mit indtryk, at grønlænderne ikke drikker af samme årsag som den, der fik Jeppe til at drikke; det er et fredeligt folkefærd, og de fleste af dem har ikke en Nille over sig, som slår dem med krabasken. Men det er naturligvis rigtigt at stille dette spørgsmål op under alle overvejelser af denne sag. Endnu flere penge til sociale formål, som det ærede medlem udtaler ønsket om, kunne måske nok hjælpe, især hvis man ved sociale formål tænker på ungdomsklubber, bedre sportsmuligheder og andet, som det ærede medlem også var inde på. Men jeg tror dog ikke, det skal være på bekostning af industri og anden erhvervsvirksomhed, for det er jo basis for to ting, som har relation til det, vi her taler om, dels for en bedre levelfod i al almindelighed, der skaber et mindre socialt pres på befolkningen — det er selve forudsætningen for, at man klarer de sociale spørgsmål — dels for den følelse af værdighed, det giver mennesker at være med i det praktiske arbejde, følelsen af at gøre nytte.

Med hensyn til det ærede medlems spørgsmål om, hvorfor det ikke bliver til noget med den sociologiske forskning, hvor det ærede medlem peger på løfter, der er afgivet, eller drøftelser, der er ført længe før min ministertid, vil jeg gerne sige, at vi har drøftet det nogle gange i Grønlandsministeriet og med mennesker, som er interesseret i den side af sagen, og der skal i den nærmeste fremtid finde en drøftelse sted om den fremtidige samfundsforskning mellem blandt andre medlemmer af det grønlandske